

Sygn. akt *XVII AmE 112/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa *H. M.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o kontynuację postępowania administracyjnego

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 2 czerwca 2014 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie

2. zasądza od *H. M.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *XVII AmE 112/14*

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z 2 czerwca 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE” lub „Prezesem Urzędu”) na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w zw. art. 30 ust. 1 ustawy prawo energetyczne po rozpatrzeniu wniosku z 27 stycznia 2014 roku Pana *H. M.* prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w B., posiadającego numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) umorzył postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej decyzją z 7 kwietnia 2010 roku nr (...).

W odwołaniu od powyższej decyzji, powód *H. M.* prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w B. (zwany dalej również „Przedsiębiorcą”) zaskarżył przedmiotową decyzję w całości i wniósł o uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżanej decyzji poprzez orzeczenie o cofnięciu, względnie wygaśnięciu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej powodowi przez Prezesa URE decyzją z 7 kwietnia 2010 roku nr (...), a ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przypisanych.

Powód podniósł w odwołaniu, iż sieć dystrybucji energii, która jest jego własnością nie jest już przez niego eksploatowana, gdyż na podstawie umowy z 2 stycznia 2014 roku spółka (...) S.A. jest jej posiadaczem zależnym i sprawuje na nią władztwo, stosownie do art. 336 k.c.. Nadto powód podkreślił, iż realizuje on dostawę energii elektrycznej jedynie na potrzeby własnej działalności gospodarczej oraz na rzecz najemców mających siedzibę w obiektach będących własności powoda i nie prowadzi działalności zarobkowej w zakresie dostawy energii oraz nie nalicza i nie naliczał żadnych kosztów za przesył. Ponadto powód wskazał, iż prawomocnym postanowieniem nr (...) z 24 lutego 2011 roku Zarząd Województwa (...) pozytywnie zaopiniował wniosek powoda o cofnięciu koncesji na dystrybucję energii elektrycznej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania podtrzymał swoje przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stanowisko. Pozwany wskazał podstawy swojego stanowiska i odniósł się do przedstawionych przez powoda w odwołaniu twierdzeń.

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

H. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...). Pierwotnie działalność tego przedsiębiorcy ujawniona w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza C. pod nr (...) obejmowała m.in. wytwarzanie i dystrybucję energii elektrycznej. Wnioskiem z 11 sierpnia 2011 roku H. M. złożył do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o wykreślenie z ww. ewidencji przedmiotu działalności gospodarczej polegającej na dystrybucji energii elektrycznej.

Decyzją z 7 kwietnia 2010 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił H. M., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w B., koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na dystrybucji energii elektrycznej na okres od 7 kwietnia 2010 roku do 7 kwietnia 2020 roku. Wcześniej przedsiębiorca ten uzyskał koncesję na obrót energią elektryczną.

Decyzją z 17 maja 2012 roku, nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku powoda z 20 lipca 2010 roku postanowił odmówić cofnięcia koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej decyzją z 7 kwietnia 2010 roku, nr (...). Od tej decyzji powód wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które to wyrokiem z 9 grudnia 2013 roku sygn. akt. XVII AmE 88/12 zostało w całości oddalone.

Umową z 2 stycznia 2014 roku powód przekazał na rzecz spółki (...) S.A. Oddział w B. do eksploatacji całą posiadaną sieć dystrybucji energii, tj.:

-3-półowa rozdzielnia 6 kV: pole pomiarowe, dwa pola transformatorowe,

-Transformator 6/04 – 630 kVA nr fab. (...) ((...))

-Transformator 6/04 – 630 kVA nr fab. (...) ((...))

- kabel 6 kV typu (...) 1 x 50 relacji rozdzielnia 6 kV pole nr 2 – (...), dł. 120 m,

- kabel 6 kV typu (...) 1 x 50 relacji rozdzielnia 6 kV pole nr 3 – (...), dł. 280 m,

Zgodnie z zapisami ww. umowy powód przekazał spółce (...) S.A. do odpłatnej eksploatacji wyżej wymienione urządzenia, z zastrzeżeniem, iż pozostają one w zarządzie i majątku powoda.

H. M. prowadzi działalność gospodarczą na nieruchomościach zlokalizowanych przy ul. (...) w B., których jest wieczystym użytkownikiem. W ramach prowadzonej działalności przedsiębiorca ten na wskazanej nieruchomości wynajmuje innym przedsiębiorcom lokale wchodzące w skład wielolokalowych budynków usytuowanych na

przedmiotowej nieruchomości. W dacie wydania zaskarżonej decyzji wynajmował pomieszczenia, w ramach czego powód dostarcza najemcom energię elektryczną do wynajmowanych lokali poprzez wykorzystanie posiadanej infrastruktury technicznej, której jest właścicielem, za co wystawia faktury.

Pismem z 27 stycznia 2014 roku powód wniósł do Prezesa URE o cofnięcie udzielonej mu decyzją z 7 kwietnia 2010 roku nr (...) koncesji na dystrybucję energii elektrycznej.

Decyzją z 2 czerwca 2014 roku nr (...) Prezes Urzędu umorzył postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej decyzją z 7 kwietnia 2010 roku nr (...). Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Powyższe fakty pozostają bezsporne i zostały ustalone na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 479⁴⁶ k.p.c. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest właściwy w sprawach odwołań od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących błędnego ustalenia stanu faktycznego w prowadzonym przez Prezesa URE postępowaniu administracyjnym należy wskazać, iż wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z dnia 18 lutego 2004 roku o sygnaturze akt XVII AmT 2/03).

Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami, powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu cywilnym.

Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Odnosząc się zaś do przedstawionych przez powoda w odwołaniu twierdzeń należy wskazać, iż stosownie do treści art. 3 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne dystrybucją jest:

- transport paliw gazowych oraz energii elektrycznej sieciami dystrybucyjnymi w celu ich dostarczenia odbiorcom,
- rozdział paliw ciekłych do odbiorców przyłączonych do sieci rurociągów,

- rozdział ciepła do odbiorców przyłączonych do sieci ciepłowniczej.

Zawarta w aktach postępowania administracyjnego dokumentacja oraz twierdzenia powoda zawarte w odwołaniu (k. 7verte), w ocenie Sądu bezspornie wskazują, iż powód dostarcza energię elektryczną na rzecz najemców mających siedzibę w obiektach będących własnością powoda, zlokalizowanych w B. przy ul. (...).

Za bezsporne należy również uznać, iż (...) S.A. dostarcza powodowi energię elektryczną, gdzie miejscem jej dostarczania są „zaciski odpływowe odłącznika sekcyjnego w polu nr 4 rozdzielni (...) (k. 9 akt administracyjnych) oraz okoliczność posiadania w majątku i zarządzie powoda urządzeń, które oddał podmiotowi (...) S.A. do odpłatnej eksploatacji. (§1 i §2 umowy – k. 2 akt administracyjnych).

Powyższe jednoznacznie przesądza że nie nastąpiła zmiana w zakresie własności infrastruktury przy pomocy których powód dostarcza energię odbiorcom, tj. najemcom wynajmowanych przez niego lokali, gdyż sieć dystrybucyjna na odcinku pomiędzy ww. zaciskami, a instalacjami poszczególnych odbiorców nadal, zgodnie z §2 pkt. 3 umowy z 2 stycznia 2014 roku podlega pod niezależne władztwo powoda i jest przez niego eksploatowane w celu dostarczania energii do lokali zlokalizowanych w B. przy ul. (...). Nie istotna jest przy tym okoliczność czy z tytułu odsprzedaży energii elektrycznej powód osiąga zysk, czy też sprzedaje ja po cenie zakupu, gdyż warunki ekonomiczne dostaw energii elektrycznej nie stanowią kryterium definicji pojęcia „dystrybucja”.

Nie uległ zatem istotnej zmianie stan istniejący w dacie wydania przez Prezesa URE decyzji z 17 maja 2012 roku, nr (...) i nie zaistniały podstawy do wydania odmiennej decyzji od zaskarżonej w przedmiotowym postępowaniu i cofnięcia powodowi udzielonej koncesji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądając od powoda, który przegrał proces w całości, na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski